

РАЗКАЯНЕ.

(Разказъ).



опълъ априлски день. По синьото небе плаватъ рѣдки бѣли облачета. Слънцето силно грѣе. Въ градината всичко хубаво: овопкитѣ облѣчени въ зеленина; повечето цвѣтя нацѣвтѣли . . .

Изъ въздуха прѣхвъркатъ насѣкоми съ златни крилца, пеперудки, пчелици брѣмнали . . Всичко работи.

— Пролѣтъ дойде, пролѣтъ дойде! — всички възгласятъ.

— Пролѣтъ дойде! . . пѣятъ веселитѣ птички.

Тѣхната пѣсень се слива съ камбанната пѣсень, която разгласява за приближаването на Великия празникъ . . .

Асѣнь отъ утринята е особено веселъ и радостенъ. Приятниятъ день огрѣва неговото сърдце. Топлитѣ слънчеви лъчи, пѣснитѣ на птицитѣ, брѣмченето на пчелицитѣ и тихата камбанна пѣсень все повече и повече осладяватъ душата му. Нему се иска да скача, да играе, да шуми, да хвърчи по-бърже отъ вѣтѣра и да пѣе по-силно отъ птицитѣ . . .

Той се качи на върха на ябълката . . . Неговото лице свѣтѣше отъ радость. . . Вѣтѣрътъ тихо размахваше коситѣ по главата му . . Струваше му се, че се намира близко до небето. Отъ върха той запѣ . . .